

הנה ציון, שהיא השכינה, יוצאת בכל הקשויטים שלה, וכל העולם מורים עליה באצבע, זהו שכתוב חזק ציון קרית מועדנו, והחתן יוצא מעטר אליה, וכל העולם אומרים צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמת לבו, חתנתו - השכינה העליונה, שמת לבו - השכינה התחתונה, היום של שניהם - העמוד האמצעי, המנורה הקדושה, הרי הפלה מקשטת לבעלה שהוא יהו"ה, בן המלך.

תקון שביעי

זהו תקון כ"ז

זהו בראשית ברא אלהים, בראשית אבא ואמא, יהו"ה אלהינו, ברא יהו"ה, בנם של האב והאם, אלהים הבת, ועליהם נאמר איש אמו ואביו תיראו, כבוד את אביך ואת אמך, אביך זה הקדוש ברוך הוא, אמך זו שכינה, היראה שלה - במצוות לא תעשה, הכבוד שלה - במצוות עשה, וכל אלו שמקיימים מצוות עשה, נאמר עליהם פי מכבדי אכבוד, ועל אותם שעוברים על לא תעשה, עליהם נאמר ובזי יקלו. אמר המאור הקדוש: רבי רבי, ומהו כבוד ובזיון לקדוש ברוך הוא במצוות עשה ולא תעשה? אלא ודאי כשהשכינה בגלות, כל מי שעושה מצוה להקים אותה מן הגלות, כאלו כבוד את הקדוש ברוך הוא.

למלך שהיתה לו קטטה עם הגבירה, וזרק אותה מהיכלו, והיא הלכה לשכינה, והלא כל מי שמקבל אותה בביתו ומכבד אותה, (ודאי שמכבד את המלך), ומכניס שלום בינה לבין בעלה, הלא כל

הא ציון דאיהי שכינתא נפקא בכל קשויטין דילה, וכל עלמא מורין לה באצבע, הדא הוא דכתיב (ישעיה לג כ) חזק ציון קרית מועדנו, וחתן נפיק מעוטר לגבה, וכל עלמא אמרי (שיר ג יא) צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמת לבו, חתונתו שכינתא עלאה, שמת לבו שכינתא תתאה, יום דתרווייהו עמודא דאמצעיטא, בוצינא קדישא הא פלה מתקשטא לגבי בעלה דאיהו יהו"ה, ברא דמלפא. (דף קמו ע"ב).

תקונא שביעאה

(זהו תקון כז)

דא איהו בראשית ברא אלהים, בראשית אבא ואמא, יהו"ה אלהינו, ברא יהו"ה, ברא דאבא ואמא, אלהים ברתא, ועליהו אתמר (ויקרא יט ג) איש אמו ואביו תיראו, (שמות כ יב) כבוד את אביך ואת אמך, אביך דא קודשא בריך הוא, אמך דא שכינתא, דחילו דילה בפקודין דלא תעשה, אוקירו דילה בפקודין דעשה, וכל אינון דמקיימי פקודי דעשה עליהו אתמר (שמואל א ב ל) כי מכבדי אכבוד, ואינון דעבדין על לא תעשה עליהו אתמר ובזי יקלו. אמר בוצינא קדישא רבי רבי, ומה הוא אוקירו ובזיון לקודשא בריך הוא בפקודין דעשה ולא תעשה, אלא בודאי כד שכינתא איהי בגלותא, כל מאן דעביד מצוה לאקמא לה מן גלותא, כאלו אוקיר לקודשא בריך הוא.

למלכא דהוה ליה קטטה עם מטרוניתא, וארמא לה מן היכליה, ואיהי אזלת לגבי שכינתא, והלא כל מאן דמקבל לה בביתיה ואוקיר לה (ודאי אוקיר למלכא), ועאיל

לשנה אחת:
כט תמוז

תקונא שביעאה - קמו ע"ב

ג' שנים-ש"ג:
י ניסן

הפבור שעושה לה, הוא עושה למלך, שאם המלך כועס עליה פעם אחת או פעמים, יהיה לו שלום עמה ויחזיר אותה לביתו, והוא שואל אותה, מי כבד אותך? או מי זלזל בך? או אם גרש אותה למלכות אחרת?

כמו כן הקדוש ברוך הוא גרש את השכינה וזרק אותה מביתו, זהו שכתוב ובפשעיהם שלחה אמכם, והלא כל מי שמכבד אותה בגלות, הוא כבד את הקדוש ברוך הוא, או מי שמזלזל בה, הוא מזלזל בקדוש ברוך הוא, ומשום זה כי מכבדי אכבד ובזי יקלו, שאף על גב שהקדוש ברוך הוא מכבד אותה בחטאי בניה בגלות הרביעית, הוא שומר אותה והוא יגאל אותה, וסוד הדבר - וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תצא בת חורין, משום שבגלות הראשונה, שלא היה לה בעלה, שהיא התורה, החרות שלה, לא הוציא אותה בת חורין, ויצאה בחפזון כמו עבד שבורח מאדונו ואין לו שטר שחרור, אבל בגולה האחרונה, שיש לה בעלה שהוא בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כמו עבדים, שנאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תצא בת חורין, ומשום זה כי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. ומנן לנו שתורה היא חרות? זהו שכתוב והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלכות, והוא יהיה לה בגולה האחרונה חרות ממלאך המות, שלא ימות משיח בן אפרים, חרות משעבוד מלכיות, שלא ישתעבדו בה ובבניה לעולם, ותהיה לה חרות ולבניה מכל החטאים הרעים של העולם, שהם ערב רב, וישאאל

שלם בינה ובין בעלה, הלא כל יקרא דעבד לה למלכא עבד, דאם מלכא פועס עליה זמנא חדא או תרין, יהא ליה שלם עמה ויחזיר לה לביתה, ואיהו שאיל לה מאן אוקיר לך או מאן זלזל בך, או אם תריף לה למלכותא אחרא.

בגוונא דא קודשא בריך הוא תריף לה לשכינתא, וארמי לה מביתה, הדיא הוא דכתיב (ישעיה נ א) ובפשעיהם שלחה אמכם, והלא כל מאן דאוקיר לה בגלותא לקודשא בריך הוא אוקיר, או מאן דמזלזל בה לקודשא בריך הוא מזלזל, ובגין דא כי מכבדי אכבד ובזי יקלו, דאף על גב דקודשא בריך הוא זבין לה בחובין דבנהא בגלותא רביעאה, איהו נטיר לה ואיהו יפרוק לה, ורזא דמלה (שמות כא ז) וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תפוק בת חורין, בגין דבגלותא קדמאה דלא הות לה בעלה דאיהי אורייתא חירו דילה, לא נפקת לה בת חורין, ונפקת בחפזון כעבדא דברח מרבוניה ולא אית לה שטר חירו, אבל בפורקנא בתרייתא דאית לה בעלה דאיהו בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כעבדין, דאתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תפוק בת חורין, ובגין דא כי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים.

ומנן דאורייתא איהו חירות, הדיא הוא דכתיב (שמות לב טז) והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלכות, ואיהו יהא לה בפורקנא בתרייתא חרות ממלאך המות, דלא ימות משיח בן אפרים, חרות משעבוד מלכיות דלא ישתעבדון בה ובבניה לעולם, ויהא לה חירו ולבניה מכל מרעין בישין דעלמא

דַּאיִנוּן עַרְב רַב, וַיִּשְׁרָאֵל דַּאיִנוּן מִסְטָרָא
דְּהוּא נַעַר אוּ מִפְּרִסְיָא קִדִּישָׁא, אַף עַל גַּב
דְּהוּ מַחֲוִיבִין בְּכֶמֶה חוּבִין, כֶּמֶה דְּאִמְרִין אִין
בֶּן דָּוִד בָּא עַד שִׁיְהִיָּה דוֹר שְׁפָלוּ וַפְּאִי אוּ פְּלוּ
חַיִּיב, אֲתָמֵר בְּהוּן (שם כא ח) אִם רָעָה בְּעֵינֵי
אֲדוֹנֵיהָ אֲשֶׁר לֹא יַעֲדָה, עִם כָּל דָּא וְהִפְדָּה
בְּגִלּוּתָא, וְלֹא יִמְשׁוּל לְמוֹכְרָה בְּגִלּוּתָא, בְּבִגְדוֹ
בָּהּ, בְּגִין דְּבִגְדוֹ בַּעֲבֻדָּה זָרָה.

וְעוֹד כִּי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בִּתּוֹ לְאִמָּה, דָּא
נִשְׁמָתָא קִדִּישָׁא, דְּמִכְרָהּ לָהּ בְּגוּפָא
דַּאיְהוּ אָמָה דִּילָּהּ, וְאֲתָמֵר (משלי ל כג) וְשִׁפְחָהּ
כִּי תִירַשׁ גְּבִירָתָהּ, כִּד תִּפּוֹק מִגּוּפָא לֹא תִצָּא
כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, דַּאיִנוּן נִפְשׁוֹת דַּאיִנוּן
מְשׁוּתָפִין עִם גּוּפָא תַּתָּא, דְּהִנָּאָה דְּלִהוּן לֹאוּ
אִיהִי לְעֻלְמָא דְּאִתִּי, לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרִייתָא
דַּאיְהוּ חִירוֹ מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת, אֲלֹא לִירְתָא
לְעֻלְמָא דִּין, וּבְגִין דָּא נִשְׁמָתָא דַּאיְהִי אֲשְׁתְּדָּלָא
בְּאוּרִייתָא, לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים מִגּוּפָא
בְּדוּחָקָא, כְּנִשְׁמָתָא דְּעִם הָאָרֶץ דַּאיְהִי עֶבֶד,
אֲלֹא תִפּוֹק בְּרַחֲמֵי מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת.

תַּקּוּנָא תַּמִּינָאָה (זהו תקון כ"ח)

בְּרֵאשִׁית, (דף קמז ע"א) דָּא בָּאָר (נ"א בָּאָר
שִׁית), וַאֲיִנוּן תִּרִין, חַד (במדבר כא

א) בָּאָר חֲפְרוּהָ שָׂרִים כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם, חַד
אִיהוּ בָּאָר דְּאֲתָמֵר בָּהּ (בראשית כו כא) וַיְרִיבוּ גַם
עָלֶיהָ, וְתַנְיִנָא בָּאָר אַחֲרָת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ,
בָּאָר דְּרָבוּ עָלֶיהָ דָּא אוּרִייתָא דְּבַעַל פָּה,
דְּאֲתָמֵר בָּהּ (שם כ) וַיְרִיבוּ רוּעֵי גֵרָר עִם רוּעֵי
יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמָּיִם, אֵלֵינוּ מִקְּשִׁין עַל אֵלֵינוּ,
וְאֵלֵינוּ חוֹלְקִין עַל אֵלֵינוּ, אֵלֵינוּ מִטְּהָרִין וְאֵלֵינוּ
מִטְּמָאִין, אֵלֵינוּ פּוֹסְלִין וְאֵלֵינוּ מִכְּשִׁירִין, אֵלֵינוּ
אוֹסְרִין וְאֵלֵינוּ מְתִירִין, בְּשִׁית סְטָרִין, וַאֲיִנוּן
בְּרֵאשִׁית בָּרָא שִׁית וְכו'.

שֶׁהֵם מַצִּד אוֹתוֹ הַנֶּעַר אוּ מִהִכְסָא
הַקְדוּשָׁה, אַף עַל גַּב שֶׁהִיוּ מְחִיבִים
בְּכֶמֶה חֲטָאִים, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים
אִין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שִׁיְהִיָּה דוֹר
שְׁפָלוּ וַפְּאִי אוּ כְּלוּ חַיִּיב, נֶאֱמַר
בָּהֶם אִם רָעָה בְּעֵינֵי אֲדוֹנֵיהָ אֲשֶׁר
לֹא יַעֲדָה, עִם כָּל זֶה וְהִפְדָּה
בְּגִלּוּת, וְלֹא יִמְשָׁל לְמוֹכְרָה בְּגִלּוּת
בְּבִגְדוֹ בָּהּ, מִשּׁוּם שֶׁבִגְדוֹ
בַּעֲבֻדָּה זָרָה.

וְעוֹד כִּי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בִּתּוֹ
לְאִמָּה, זֶה הַנִּשְׁמָה הַקְדוּשָׁה
שֶׁמִּכְרָה אוֹתָהּ לַגּוֹף, שֶׁהוּא הָאִמָּה
שְׁלָהּ, וְנֶאֱמַר וְשִׁפְחָהּ כִּי תִירַשׁ
גְּבִירָתָהּ, כְּשֶׁתִּצָּא מִן הַגּוֹף, לֹא
תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, שֶׁהֵם
נִפְשׁוֹת שֶׁמְשַׁתְּפִים עִם הַגּוֹף
הַתַּחְתּוֹן, שֶׁהֵנָּה אֵינָה לְעוֹלָם
הַבָּא, לְהַשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה שֶׁהוּא
חֲרוּת מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת, אֲלֹא לִירַשׁ
אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִשּׁוּם הַנִּשְׁמָה
שֶׁמְשַׁתְּדָּלָה בְּתוֹרָה, לֹא תִצָּא
כְּצֵאת הָעֶבְדִּים מִן הַגּוֹף בְּדַחֲקָא,
כְּמוֹ נִשְׁמַת עִם הָאָרֶץ שֶׁהִיא עֶבֶד,
אֲלֹא תִצָּא בֶּת חוֹרִין מִמְּלֶאךָ
הַמּוֹת.

תַּקּוּן שְׁמִינִי זֶהוּ תַּקּוּן כ"ח

בְּרֵאשִׁית, זֶה בָּאָר (באר שית), וְהֵם
שָׂרִים, אַחַת בָּאָר חֲפְרוּהָ שָׂרִים
כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם, וְאַחַת הִיא
הַבָּאָר שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וַיְרִיבוּ גַם
עָלֶיהָ, וְהַשְּׁנִיָּה בָּאָר אַחֲרָת וְלֹא
רָבוּ עָלֶיהָ. הַבָּאָר שָׂרִים עָלֶיהָ זֶה
תוֹרָה שֶׁבַּעַל פָּה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ
וַיְרִיבוּ רוּעֵי גֵרָר עִם רוּעֵי יִצְחָק
לֵאמֹר לָנוּ הַמָּיִם, אֵלֵינוּ מִקְּשִׁים עַל
אֵלֵינוּ, וְאֵלֵינוּ חוֹלְקִים עַל אֵלֵינוּ, אֵלֵינוּ
מִטְּהָרִים וְאֵלֵינוּ מִטְּמָאִים, אֵלֵינוּ
פּוֹסְלִים וְאֵלֵינוּ מִכְּשִׁירִים, אֵלֵינוּ
אוֹסְרִים וְאֵלֵינוּ מְתִירִין, בְּשִׁשָּׁה
צְדָדִים, וְהֵם בְּרֵאשִׁית בָּרָא שִׁית
וְכו'.

תִּקְוֹנָא תְּשִׁיעָא

(זהו תקון כ"ט)

תקון תשיעי

זיחוי תקינה כ"ט

בְּרֵאשִׁית בָּרָא שָׁשָׁה צִדִּים שֶׁל
אִסּוּר וְהִתֵּר כְּמוֹ שְׁאִמְנּוּ, וְעָלּוּ
נֹאמַר וְעֵתָּה יִגְדֵּל נָא כַּח אֲדנִי,
הֵיא עֲשָׂרִים וּשְׁמוֹנֶה הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, בְּזֶה (שְׁהוּא)
עֲשָׂרִים וּשְׁמוֹנֶה תִּלְמִידֵי חֲכָמִים,
וַיִּחַפְּרוּ בָּאֵר אַחֲרֵת וְלֹא רָבוּ
עָלֶיהָ, שֶׁהִיא הִלְכָּה לְמֹשֶׁה מִסִּינַי,
קִבְּלָהּ לְמֹשֶׁה מִסִּינַי, וּמֹשֶׁה
בִּגְלָלָהּ, בְּזֶמֶן שֶׁאָמַר לוֹ הַקְדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֵין שְׁלוֹם בְּעִירָךְ, אָמַר
וְעֵתָּה יִגְדֵּל נָא כַּח אֲדנִי, וְהִיא
הַתִּלְמוּד שֶׁנֶּאֱמָר לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה
קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי, הַמַּשְׁנָה
הַשְּׂפָחָה שְׁלֵה, זוֹ נִעְשְׂתָה לְהִלְכָּה
שֶׁהִיא בֵּת הַמֶּלֶךְ הַלְבוּשׁ, וּבֵת
הַמֶּלֶךְ הִיא בֵּת קוֹל מִבְּפִנִּים,
וְהַבְּרִיתָא הִיא שְׂפָחָה לָהּ מִבְּחוּץ,
וְאֵלּוּ שְׁנֵי הַתּוֹמְכִים אוֹתָהּ אֵת בֵּת
הַמֶּלֶךְ בְּגִלּוֹת - מַשְׁנֶה וּבְרִיתָא.

וַיֵּשׁ שִׁפְחָה רָצָה שְׁנִקְרָאת שְׁטֵנָה,
זֶהוּ שְׁפָתוֹב וַיִּקְרָא אֶת שְׁמָה
שְׁטֵנָה, אֲשֶׁת הַנָּחֹשׁ שְׁהוּא הַשֵּׁטָן,
זֶהוּ מַחְלָקַת וְקִשְׁיָה, וְעַלֶּיהָ
נֶאֱמַר וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה
קָשָׁה, שְׁוֹדֵא זֶהוּ קִשְׁיָה, בַּחֲמָה
זֶהוּ קַל וְחֹמֶר, זֶה נָחֹשׁ עַקְלָתוֹן.
מַחְלָקַת, פָּעַם הוּא קַל בְּשַׁעֲבוֹד
שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁהִחְטְאִים קָלִים
עָלֵיהֶם, וּפָעַם שְׁהוּא חֲמוּר, כְּכֹד,
וּמַהֲצֵה שְׁלוֹ תַכְבֵּד הַעֲבֹדָה.

וַיִּחַנֵּשׂ הוֹלֵךְ בְּקִשְׁיָהּ וּבְמַחְלָקָתָהּ,
כְּמוֹ גָּלִי הַיָּם, כְּמוֹ כֵּן כְּשֹׁחֵשֵׁב
אָדָם שֶׁהוּא בְּקִשְׁיָהּ וּבְמַחְלָקָתָהּ
לְמַטָּה בְּסוּף הַמִּשְׁנָה, מוֹצֵא
אוֹתָהּ בְּרֹאשׁ, וּכְשֹׁחֵשֵׁב שֶׁהוּא
בְּרֹאשׁ, מוֹצֵא אוֹתָהּ בְּסוּף, וְאַחֵר
כִּפְךָ חוֹלֵק בְּאַמְצַע הַמִּשְׁנָה.
וַיִּחַפְּרוּ בְּאֵר אֶחָת - זֶה
הַפְּסִיקְתָּא, שֶׁשֵּׁם פְּסָקֵי הַלֵּכָה,
וְהוּא תְרוּץ וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ, וַיִּקְרָא

**בְּרֵאשִׁית בָּרָא שֵׁית סֻטְרִין דָּאסֹר וְהָתַר
כְּדִקְאֻמְרֵן, וְעַלִּיהּ אֲתַמַּר** (במדבר יד יז)

וַעֲתָה יִגְדֵּל נָא פָנָי אֲדֹנָי, וְאִיהִי כ"ח אֲתִיוֹן
דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית, בְּהֵאֵי (נ"א דְּאִיהוּ) כ"ח
תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים (בראשית כו כב) וַיַּחֲפְרוּ בְּאֵר אַחֲרֵת
וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ, דְּאִיהִי הֵלְכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינֵי
קִבְלָה לְמֹשֶׁה מִסִּינֵי, וּמֹשֶׁה בְּגִינָה בְּזִמְנָא
דְּאָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵין שְׁלוֹם
בְּעִירָךְ, אָמַר וַעֲתָה יִגְדֵּל נָא פָנָי אֲדֹנָי, וְאִיהִי
תְּלַמוּד דְּאֵתְמַר לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה
מִסִּינֵי, מִשְׁנָה שְׂפָחָה דִּילָהּ, דָּא אֲתַעְבִּיד
לְהֵלְכָה דְּאִיהִי בְּרֵתָא דְּמִלְכָּא לְבוּשָׁא, וּבְרֵתָא
דְּמִלְכָּא אִיהִי בֵּת קוּל מְלָגָאוּ, וּבְרֵיתָא אִיהִי
שְׂפָחָה לָהּ מְלָכָר, וְאַלִין תִּרִין סְמִכִין לָהּ
לְבְרֵתָא דְּמִלְכָּא בְּגִלוּתָא מִשְׁנָה וּבְרֵיתָא.

וְאֵת שִׁפְחָה בִּישָׁא דְאַתְקַרִּיאת שְׁטִנָּה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (בראשית כו כא) וַיִּקְרָא אֶת שְׁמָהּ

שְׁטֵנָה, אֶתְתָּא דְנַחֲשׁ דְאִיהוּ שְׁטָן, וְדָא אִיהוּ
מַחְלָקֶת וְקוּשְׂיָא, וְעֵלָּה אֶתְמַר (שמות יד) וַיִּמְרְרוּ
אֶת חַיֵּיהֶם בְּעִבּוּדָה קָשָׁה, דְּוַדַּאי דָּא אִיהוּ
קוּשְׂיָא, בְּחוּמַר דָּא קַל וְחֹמֶר, דָּא נַחֲשׁ עַקְלָתוֹן
מַחְלָקֶת, זִמְנָא אִיהוּ קַל בְּשַׁעֲבוּדָא דִּישְׂרָאֵל
פַּד חוּבִין קַלִּין עַל־יָיָהּ, וְזִמְנָא דְאִיהוּ חֲמוּר
כְּבֵד, וּמַסְטָרָא דִּילִיָּהּ (שם ט) תִּכְבַּד הָעֶבְדָּה.

וְנָחַשׁ אֵיהוּ אֲזִיל בְּקוֹשְׁיָא וּמַחְלוּקָתָא, כְּגִוּוֹנָא
דְּגַלְיָא יִמָּא, כְּגִוּוֹנָא דְּא פִּד חֲשִׁיב בְּר נֶשׁ
דְּאִיהוּ בְּקוֹשְׁיָא וּמַחְלָקָתָא לְתַתָּא בְּסִיפָא
דְּמַתְנִיתִין, אֲשַׁכַּח לָהּ בְּרִישָׁא, וְכֵד חֲשִׁיב
דְּאִיהוּ בְּרִישָׁא, אֲשַׁכַּח לָהּ בְּסִיפָא, וּלְבַתֵּר פְּלִיג
בְּאַמְצָעִיתָא דְּמַתְנִיתִין, וַיַּחֲפְרוּ בְּאֵר אַחֲרֵת דְּא
פְּסִיקְתָּא, דְּתַמְזֵן פְּסָקִי הִלְכָּהּ וְאִיהוּ תְרוּץ, וְלֹא

שמה רחובות, והפסקים והתרוצים הללו הם לבנים, שהם לבון ההלכה, וזהו ובלבנים. ובכל עבדה בשדה - בודאי זו ברייתא, שעליה נאמר כי בשדה מצאה וגומר. את כל עבדתם - זו משנה, השפחה השניה לברייתא, אשר עבדו בהם בפרך, הכל תלוי עד שיבא אליהו, דא שפחה תליתאה דאיהי אקרי עבודה (עיבור ה'). קם ינוקא חדא, פתח ואמר (איוב לב ו) צעיר אני לימים ואתם ישישים.

תקון עשירי

זהו תקון ל'

ב"ראשית ב"רא א"ל להים, ואינון תלת בבי דאתרמיזו בתלת אנפין ברא"שית ב"רא א"ל להים, ועלה אתמר (שמות כב ח) על כל דבר פשע על שור על חמור דא בבא קמא, על שיה על שלמה דא בבא קמא, על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה - זו בבא בתרא, על השור שבו מתוכחים בעלי המשנה זה עם זה, ויש שור ויש חמור, ויש חמור ויש חמור, ועל אלו של צד הטמאה נאמר בהם לא תחרש בשור ובחמור יחדו, ויעקב בעבורם אמר ויהי לי שור וחמור. צאן זה שיה, שנאמר בו על שיה, ועבד ושפחה זהו על כל אבדה. ושור מועד, עשרים וארבע תולדות של נזיקין תלויים ממנו, וכלם תלויים מארבע אבות, שהן קרן ושן וגוף ורגל. הנגיחה בקרן, שן שהיתה אוכלת בגזל רבצה בגוף על הפלים ושברה אותם, ואין פלים אלא תלמידי חכמים, וכן הזיק ברגליו, וכלם נאמרו במשנה, חמור הוא חמור בחמרה של המשנה, ועל התלמיד החכם ששולט עליו

רבו עליה ויקרא שמה רחובות, ואלין פסקין ותרוצין אינון לבנים, דאינון לבון ההלכה, ודא איהו ובלבנים, ובכל עבודה בשדה ודאי דא ברייתא, דעלה אתמר (דברים כב כז) כי בשדה מצאה וגומר, את כל עבדתם זו משנה, שפחה תניינא לברייתא, אשר עבדו בהם בפרך, הכל תלוי עד שיבא אליהו, דא שפחה תליתאה דאיהי אקרי עבודה (עיבור ה'). קם ינוקא חדא, פתח ואמר (איוב לב ו) צעיר אני לימים ואתם ישישים.

תקונא עשיראה

(זהו תיקון ל')

ב"ראשית ב"רא א"ל להים דא ב"א, ואינון תלת בבי דאתרמיזו בתלת אנפין ברא"שית ב"רא א"ל להים, ועלה אתמר (שמות כב ח) על כל דבר פשע על שור על חמור דא בבא קמא, על שיה על שלמה דא בבא קמא, על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה דא בבא בתרא, על שור ביה מתוכחים מארי מתניתין דא עם (דף קמז ע"ב) דא, ואית שור ואית שור, שור תם ושור מועד, ואית חמור ואית חמור, ועל אלין דסטרא דמסאבו אתמר בהון (דברים כב י) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו, ויעקב בגיניהו אמר (בראשית לב ו) ויהי לי שור וחמור, צאן דא שיה דאתמר ביה על שיה, ועבד ושפחה דא איהו על כל אבדה.

ושור מועד, ארבעה ועשרים תולדות דנזיקין תליין מניה, וכלהו תליין מארבע אבות דאינון קרן ושן וגוף ורגל, נגיחה בקרן, שן דהיה אכיל בגזל, רבצה בגופא על מאני ותפר לון, ולית מאני אלא תלמידי חכמים, וכן הזיק ברגליו, וכלהו במתניתין אתמר, חמור איהו חמור בחומרא דמתניתין, ותלמיד חכם